

Zo slovenskej onomastickej terminológie: meno, názov

IVETA VALENTOVÁ

Jazykovedný ústav L. Štúra SAV

Bratislava

Abstract: In Slovak linguistic terminology, the word *meno* (name) is used as a part of terms when designating types of substantives, e.g. *podstatné meno* (noun, substantive), *všeobecné podstatné meno* (common noun, appellative), *vlastné meno* (proper name). In onomastic terminology, the following distinction between the terms *meno* and *názov* has been established: *Name* is used for a proper name of a living being, e.g. *meno človeka* (name of human), *meno zvieratá* (name of animal); *rodné meno* (first name), *osobné meno* (personal name), and *názov* for a proper name of an inanimate object or a phenomenon, e.g. *názov mesta, lúky, ulice, výrobku* (name of city, meadow, street, product); *zemepisný názov* (geographical name), *miestny názov* (settlement name), *vodný názov* (water name, hydronym).

Basically, international terms *bionym* and *abionym* correspond to these terms. In the general public, however, the term *meno* also refers to inanimate objects, which has also been reflected in the interpretations of meanings in Slovak dictionaries. The paper points out some inaccuracies in corresponding entries in the *Slovník súčasného slovenského jazyka* (*Dictionary of the contemporary Slovak language*) from the point of view of onomastic terminology. For example, the dictionary lists the obsolete term *miestne meno* (*place name*) instead of the terms *miestny názov*, *osadný názov* (*place name*), used today. The meaning of the special Slovak term *chotárny názov* (*field name*) is not exactly explained. Some established terms as *zemepisný názov*, *geografický názov* (*geographical name*), *osadný názov* (*settlement name*) or *miestny názov* (*place name*), *terénny názov* (*minor place name*, *anoikonym*) are absent in the entry *názov* in the dictionary.

Keywords: Slovak onomastic terminology, *meno* (= name), *názov* (= name), *bionym*, *abionym*

Príspevok bol vypracovaný v zmysle cieľov vedeckého projektu VEGA č. 1/0058/20 Teória a terminologický systém slovenskej onomastiky (v kontexte slovenskej a medzinárodnej onomastickej terminológie).

Vo všeobecnosti sa v slovenskej lingvistickej terminológii najmä pri označovaní druhov podstatných mien využíva termín *meno*, napr. *podstatné meno*, *všeobecné podstatné meno*, *vlastné podstatné meno*, *vlastné meno*. V staršej českej lingvistickej literatúre sa rozlišovali termíny *vlastní jméno* a *vlastní název* (porov. napr. Pravidla českého pravopisu, 1957). Pod *vlastnými menami* sa rozumeli mená, ktoré nemajú druhový význam, ale označujú určitú jednotlivinu vnútri daného druhu, kým pod *vlastnými názvami* bolo treba rozumieť pomenovania, ktoré svojou podstatou označujú druh a iba zastupujú pravé vlastné mená. V. Blanár (1962, s. 279, 182) s takýmto rozlišovaním vlastných mien a vlastných názvov nesúhlasil a pri príprave súpisu onomastickej terminológie odporučil vychádzať pri normovaní onomastických termínov zo všeobecných zásad jazykovednej terminológie (porov. aj Dvonč, 1966).

Jan Svoboda (1963, s. 262) v poznámkach k súpisu slovanskej onomastickej terminológie odporučil zväziť terminologické využívanie významovo blízkych slov *meno*, *názov* a *pomenovanie* a príslušných ekvivalentov v ostatných jazykoch. V českej jazykovednej literatúre sa týmto termínom venoval napr. M. Dokulil (1960, 1977). Ich používanie na označovanie jednotlivých druhov vlastných mien v slovenskej jazykovednej literatúre šesťdesiatych rokov i v starších prácach, príručkách a pravopisných pravidlách podrobnejšie charakterizoval L. Dvonč (1966). Zistil, že v skúmanom období bolo používanie týchto termínov značne rozkolísané, ale v posledných prácach sa čoraz sústavnejšie používal na označenie ľudí a živých bytostí termín *meno*, kým na označenie vecí bol prioritný termín *názov*, pričom proti používaniu termínu *meno* pri osadných, miestnych názvoch sa staval hlavne R. Krajčovič (podľa Dvonč, 1966, s. 222). Na tieto zistenia nadviazal V. Blanár (1967, s. 163) a pri príprave návrhu základnej slovenskej onomastickej terminológie do príručky slovanskej onomastickej terminológie odlišil termín *meno* (vo vzťahu na osoby, napr. osobné meno) a *názov* (vo vzťahu na veci, napr. zemepisný názov). Milan Majtán (1976, s. 113) uviedol, že termíny *meno* (pri označovaní osôb) a *názov* (pri označovaní zemepisných objektov alebo iných nazývaných objektov, ustanovizní a pod.) sú medzi onomastikmi už zaužívané, ale tí, čo sa toponomastikou nezaobierajú a iba príležitostne sa s ňou dostávajú do kontaktu, ich ani doteraz dôsledne nerozlišujú. Možno konštatovať, že tento stav do určitej miery pretrváva dodnes,

čo sa odzrkadlilo aj v slovenských výkladových slovníkoch. V obidvoch slovenských príručkách onomastickej terminológie *Základní soustava a terminologie slovanské onomastiky* (Svoboda a kol., 1973; ďalej ZS) a *Osnoven sistem i terminologija na slovanskata onomastika* (Svoboda a kol., 1983; ďalej OS) sa termíny *meno* a *názov* v domácej slovenskej onomastickej terminológii v uvedených významoch dôsledne rozlišujú a medzi slovenskými onomastikmi sú už v súčasnosti vžitú. Aj keď sa v príručkách pri termínoch *bionymum* (vlastné meno živého organizmu alebo organizmu, ktorý si človek predstavuje ako živý) a *abionymum* (vlastné meno neživého objektu a prírodného alebo človekom vytvoreného javu) neuvádzajú domáce ekvivalenty v iných jazykoch, v slovenskej onomastike by bolo možné k nim priradiť práve termíny *meno* a *názov*, čím je v podstate funkčné aj toto základné dichotomické členenie oným, hoci termíny *bionymum* a *abionymum* sa pôvodne utvorili pri zostavovaní prvej príručky slovenskej onomastickej terminológie z r. 1973 len zo systémového hľadiska a majú povahu súhrnných termínov (ZS, s. 10). Novšie sa síce zvyknú vlastné mená klasifikovať do troch základných tried – *bionymá*, *toponymá*, *chrématonymá* (Blanár, 2008, s. 10), resp. *bionymá*, *geonymá*, *chrématonymá* – alebo sa hovorí o troch onymických plánoch (priestoroch) – *bionymickom*, *geonymickom* a *chrématonymickom* (Šrámek, 1999, s. 16; 2003, s. 39), čo sa však nevylučuje so základným zastrešujúcim triedením termínov na *bionymá* a *abionymá*. Napriek ich umelému utvoreniu z dôvodu systematiky sú známe a vžili sa aj v slovenskej onomastickej obci.

Na určité nepresnosti v súvislosti s rozdielnym chápaním lingvistických, onomastických termínov *meno* a *názov* by sme chceli upozorniť aj pri heslových slovách *meno*, *názov* v našich výkladových slovníkoch. V Krátkom slovníku slovenského jazyka (2003, s. 325; ďalej KSSJ), ktorý je kodifikačnou príručkou, sa uviedol všeobecný význam slova *meno* „slovné označenie niekoho, niečoho, pomenovanie, názov“, podľa ktorého sa *meno* vzťahuje aj na neživé objekty, čo potvrdzuje aj jeden z uvedených príkladov *miestne meno*. Aj v Slovníku súčasného slovenského jazyka M – N (2015; ďalej SSSJ) sa pri hesle *miestny* (s. 222) uviedol termín *miestne meno* ako lingvistický termín, ktorý je zastaraný, v slovenskej onomastickej terminológii sa už niekoľko desaťročí nepoužíva podobne ako termín *pomiestne meno*. Termíny ako *miestne meno*, *pomiestne meno* sa v minulosti, keď sa ešte

len budovala slovenská onomastická terminológia, preberali z češtiny (*místní jméno*, *pomístní jméno*) a možno sa s nimi stretnúť v starších štúdiách a článkoch najmä z päťdesiatych rokov minulého storočia (porov. Majtán, 1976). Spojenia ako *miestne mená*, *chotárne mená* sa uviedli v Slovníku slovenského jazyka (2. zv., 1960, s. 130). Aj keď v Slovníku slovanskej lingvistickej terminologie z r. 1977 (1. zv., s. 238) sa ešte použili termíny *miestne* a *pomiestne meno*, v slovanskej terminologickej príručke z r. 1973 (ZS) sú už uvedené v tom čase odporúčané a používané domáce termíny *miestny názov/osadný názov*, *terénny názov* pre vlastné mená sídelných a nesídelných objektov.¹ V Slovenskom národnom korpuse (ďalej SNK) sme našli 44 výskytov spojenia *miestne meno*, 46 výskytov *osadný názov* a až 1 191 výskytov pre *miestny názov*, takže nie je dôvod ani z hľadiska širšieho používania preferovať v kodifikačných príručkách a v slovníkoch zastaraný termín *miestne meno*.

V SSSJ M – N (s. 184 – 186) v heslovej stati ako 6. význam slova *meno* sa uvádza „slovné označenie neživých vecí, objektov, pomenovanie, názov“ s príkladmi *pôvodné meno obce; meno leteckej, lizingovej spoločnosti; mená európskych štátov v abecednom poradí; uviesť meno potrestanej firmy; štát Jamajka sa nachádza na ostrove rovnakého mena*. Používať slovo *meno* v súvislosti s vlastnými menami neživých objektov je však minimálne z pozície onomastiky nevhodné, ak sa nepoužije ako súčasť termínu *vlastné meno*. Hoci vo vysvetlení významu sa priamo neuvádza, že ide iba o vlastné meno neživých vecí, neoddeľuje sa tu apelatívna a propriálna sféra jazyka, podľa uvedených príkladov by sa takáto charakteristika významu dala zúžiť len na vlastné mená. SSSJ vychádza z korpusových zdrojov, a teda z reálneho širšieho, nielen odborného lingvistického úzu, preto niet pochyb, že sa slovo *meno* skutočne používa aj v súvislosti s vlastnými menami neživých objektov a javov. Podľa nášho názoru by sa však malo uprednostniť v takýchto prípadoch vhodnejšie slovo *názov*, a preto by sme odporučili na to upozorniť (konceptia slovníka to umožňuje; porov. SSSJ A – G, s. 39), keďže SSSJ má ambíciu byť aj kodifikačnou príručkou. V SSSJ M – N (s. 185) sa ďalej uvádza ako lexikalizované spojenie odborný termín z informatiky *doménové meno* s významom „oblasť, do ktorej patrí adresná jednotka iden-

¹ Bližšie ku genéze vzniku a používania týchto termínov pozri M. Majtán (1976, 2003), I. Valentová (2018, s. 10 – 19), tam aj ďalšia literatúra.

tifikujúca počítač alebo sieť počítačov pripojených na internet, doména“.

Prečo sa zaužívalo slovo *meno* ako súčasť odborného termínu v spojeniach *doménové meno*, *meno domény*, prípadne aj v hovorovom výraze *meno počítača* (hoci z odbornej stránky názov domény a názov počítača sú dva odlišné druhy), aj keď ide o neživý objekt, by bolo možné vysvetliť aj tým, že sa pre tento druh názvov zvykne tiež využívať osobné meno, resp. niektorý druh osobného mena. Napríklad mnohí zamestnanci JÚLEŠ si určite pamätajú, keď pri prechode na elektronické spracovanie sa jednotlivým počítačom dávali rodné mená (naše počítače sme volali *Boris*, *Krištof*, *Zuzana* atď.) a často sme sa svojim počítačom týmito „menami“ aj prihovárali, personifikovali sme si ich: „*Boris* ma zase neposlúcha.“, „Ten môj *Krištof* je dnes akýsi pomalý.“, „Ako sa volá tvoj počítač?“ V tomto prípade by sa názvy počítačov mohli chápať skôr ako unikátonymá, nie sérionymá², napr. môj počítač značky *Intel* (sérionymum) sa nazýval *Ida* (unikátonymum). Vývin v oblasti počítačov a počítačových technológií ide závažným tempom a dnes si už asi sotva niekto takto počítač personifikuje, názvy domén sú skôr totožné s názvami firiem a inštitúcií a skladajú sa z viacerých zložiek, a hoci ide o názvy, evidentne sa v týchto termínoch v oblasti informatiky ustálilo slovo *meno*.

Tendencie pomenúvať osobnými menami neživé objekty sú aj pri iných druhoch chrématonymických objektov, či už ide o sérionymá, alebo unikátonymá. M. Majtán (2012) uviedol napr. názvy vrtuľníkov *Tatiana*, *Andrea*, *Marta*, *Iveta*, *Ildikó*, *Lucia*, vrtuľník modelu *Augusta* s názvom *Klára*; sovietsky krížnik triedy *Kirov* bol premenovaný na *Admiral Ušakov*, *Jurij Andropov* na *Pjotr Velikij*; rušň *Štiavnická Anča*, poschodové vlakové súpravy *Katarína*, *Lucia*, *Terézia* a *Alžbeta* a i. Typy vlastných mien neživých objektov, ktoré využívajú osobné mená, môžu bežných používateľov zneisťovať a azda preto majú tendenciu v týchto prípadoch použiť skôr slovo *meno* ako *názov*.

Podobný charakter môžu mať aj spojenia z oblasti informatiky *používateľské meno*, *prihlasovacie meno* (SSSJ M – N, s. 185) s významom „pridelený alebo zvolený údaj, ktorý používateľ uvádza (obyčajne spolu

² Sérionymum (vlastné meno značky, série, typu, triedy, modelu a pod. sériovo vyrábaných výrobkov, napr. typ lietadiel *Tupolev*) a unikátonymum (vlastné meno jednotlivého alebo jedinečného výrobku, napr. názov jedného konkrétneho lietadla typu *Tupolev Praha*) sú druhy pragmatonym (bližšie napr. Šrámek, 1989; Majtán, 2012).

s heslom) pri prihlasovaní sa do zariadení, informačných systémov, aplikácií a služieb“. V tomto prípade však neplatí, že meno je vždy úradným osobným menom, resp. vo všeobecnosti druhom antroponyma, a preto je otázne, či tieto lexikalizované spojenia sa majú uvádzať v slovníkovej heslovej stati pod významom heslového slova *meno* „záväzné pomenovanie osoby, u nás obyč. dvojslovné (v poradí rodné alebo krstné meno a priezvisko), úradné osobné meno“. Tento druh „mena“ totiž nemusí byť úradné osobné meno, môže ísť napríklad o hypokoristickú podobu rodného mena, prezývku, pseudonym, skratku mena, ale takisto ním môže byť aj názov firmy či inštitúcie, môžu to byť číslice a rozličné špeciálne znaky alebo hocijaké apelatívum. Z hľadiska onymického objektu sa ním ani nepomenúva osoba ako taká, nejde ani o vlastné meno, ale skôr o istý druh hesla. Podobne ako pre doménové meno, aj pre používateľské, prihlasovacie meno sa môže okrem iného použiť niektorý druh antroponyma, resp. vo všeobecnosti hocijaký iný druh propria.

Argumentom v prospech používania slova *meno* aj v súvislosti s neživými onymickými objektmi by mohol byť aj fakt, že je súčasťou lexikalizovaných spojení, frazeológií a parém, ktoré sa môžu významovo viazať aj na neživé objekty. V SSSJ M – N (s. 185) sa napr. uvádzajú spojenia *dať niečomu meno* „nazvať neživý objekt vlastným menom“; *kaziť, poškodiť, špiniť meno firmy, klubu, krajiny*; *nazývať/nazvať/pomenovať veci pravým menom* „otvorene, priamo sa o niečom vyjadrovať, vyjadriť“ a i.

V SSSJ M – N (s. 732) sa uvádza iba všeobecný význam slova *názov* „slovné označenie niečoho, pomenovanie, meno“, pričom sa nerozlišuje, či ide o všeobecné podstatné meno (napr. *názov chemickej látky, odborný názov*) alebo vlastné meno (napr. *názov krajiny, názov ulice, názov románu*). Nerozlišovanie apelatívnej a propriálnej sféry jazyka sa potom prejavuje aj pri významoch ďalších odvodených slov, napr. pri hesle *názvoslovie* (tamže, s. 733) sa nerozlišuje terminológia, apelatívne druhové názvy od onymie určitého odboru (porov. aj slovníkové heslo *názvoslovný*). Chýbajú tu domáce onomastické termíny, ktoré sú známe a používané nielen v oblasti onomastiky, resp. lingvistiky, ale aj v geodézii, geografii, kartografii, histórii a v iných vedných odboroch a môžu byť známe aj širšej verejnosti, napr. *zemepisný názov*, príp. *geografický názov, osadný* či *miestny názov, terénny názov*. S pojmom *zemepisný názov* sa určite možno stretnúť už na základnej

škole. Spojenie *geografický objekt, názov* sa vyskytuje v SSSJA – G (s. 1 064) len ako príklad v heslovej stati pri adjektívnom hesle *geografický*. Hoci ide o odborný termín, je súčasťou nielen onomastickej terminológie, ale je zaradený aj v elektronickom Terminologickom slovníku³ Úradu geodézie, kartografie a katastra SR. Termín *geografický názov* (medzinárodný termín *geonymum*) by preto bolo azda vhodnejšie zaradiť k lexikalizovaným spojeniam ako lingvistický a geodetický termín. Uvedené domáce termíny sa vyskytujú aj v SNK – spojenie *zemepisný názov* má 796 výskytov (*zemepisné meno* iba 15), *geografický názov* 724 výskytov, *terénny názov* 204 výskytov.

Pri adjektívnom hesle *chotárny* (SSSJ H – L, s. 285) sa ako odborný termín z geodézie a lingvistiky uvádza lexikalizované spojenie *chotárny názov* „pomenovanie územia (lesa, lúky, pasienka, role), skupiny pozemkov alebo jednotlivých geografických objektov“. Pri hesle *názov* (SSSJ M – N, s. 732) sa síce tento termín tiež vyskytuje, ale bez kvalifikátorov, iba v rámci príkladov k základnému významu: *chotárne názvy* „vlastné mená skupín pozemkov alebo častí územia obce“. Hoci podľa koncepcie SSSJ (A – G, s. 40 – 41) sa terminologické spojenia uvádzajú ako súčasť dokladových spojení terminologického heslového slova, je tento termín pri heslách uvádzaný nejednotne. Ani jedna z týchto definícií však nie je celkom presná, pretože tu nejde o vlastné mená hocijakých geografických objektov, ale tých, ktoré sú hospodársky formované a využívané, napr. polia, lúky, pasienky, lesy, lesné časti, vinice, záhrady a pod. (porov. Majtán, 2003, s. 143). V českej onomastike sa používa termín *pozemkové jméno* (starší termín je *traťové jméno*, porov. ZS, s. 67; OS, s. 112). Dôležité je napríklad v porovnaní s objektmi pomenovanými oronymami (názvami geografického reliéfu, napr. vrchov, kopcov, dolín, pohorí a pod.) práve ich hospodárske využitie, čo v obidvoch definíciách alebo vysvetleniach významu absentuje. Nejde ani o hocijaké časti územia (katastra) obce, ale o nesídelné objekty, ktoré sa nachádzajú zväčša v extravilánoch obcí. Z uvedenej definície v SSSJ však môže vyplývať, že by sa tieto pomenovania mohli týkať napr. aj názvov miestnych častí, ktoré však už patria do inej skupiny toponým. Aj samotný výraz *pomenovania* by mohol byť zavádzajúci, lebo môže naznačovať, že

³ Dostupné na <http://www.skgeodesy.sk/sk/terminologicky-slovník/?query=geografick%C3%BD+n%C3%A1zov>, cit. 18. 3. 2021.

by mohlo ísť aj (alebo dokonca len) o apelatívne označenia územia, pritom termínom *chotárny názov* sa označuje iba druh vlastných mien (toponým, resp. konkrétnejšie anojkoným, terénnych názov). Význam termínu *chotárny názov* sa síce vyvíjal (porov. Majtán, 1976, s. 114 – 115), ale v slovenskej onomastike je v tomto význame už dlhodobo ustálený. Na to, že ide o názvy objektov, ktoré sa nejakým spôsobom hospodársky, resp. poľnohospodársky využívajú, poukazuje aj jeho medzinárodný synonymný termín *agronymum* (*agro-* „vzťahujúci sa na polia, pôdu, poľnohospodárstvo“, z gréc. *agros* „pole“; Králik, 2015, s. 37). Termín *agronymum* odporučil R. Šrámek (2016, s. 195) a v českej onomastike sa používa⁴, ale v slovenskej onomastike sa zatiaľ nezaužíval.

Na záver: V odbornej, najmä onomastickej terminológii sa ustáľilo rozlišovanie termínov *meno* na pomenovanie (vlastné meno) živej bytosti (napr. meno človeka, zvieratá; *rodné meno*, *krstné meno*, *osobné meno*) a *názov* na pomenovanie (vlastné meno) neživého objektu a javu (napr. názov mesta, lúky, ulice, výrobku; *zemepisný názov*, *miestny* alebo *osadný názov*, *terénny názov*, *vodný názov*), a preto by sa mal tento stav akceptovať aspoň v širšej lingvistickej obci. Hoci sa v laickej verejnosti slovo *meno* používa aj vo význame „slovné označenie neživých vecí, objektov, pomenovanie, názov“, ako sa uvádza v SSSJ, mohlo by sa upozorniť, že v tomto význame by bolo vhodnejšie používať slovo *názov*. K tomuto významu by azda bolo primeranejšie zaradiť aj lexikalizované spojenie z oblasti informatiky *používateľské meno*, *prihlasovacie meno*.

Širšej verejnosti pravdepodobne nebudú známe špecifické medzinárodné onomastické, resp. toponomastické termíny, ako sú *toponymum*, *geonymum*, *ojkononymum*, *anojkononymum*, *oronymum*, *hydronymum* či *agronymum*, hoci niektoré sa vyskytujú aj v SNK⁵, ale slovenské domáce termíny, ako napr. *zemepisný názov*, *geografický názov*, *miestny/osadný názov*, *terénny názov*, ktoré sú známe nielen odbornej, ale do určitej miery aj laickej verejnosti, vyskytujú sa v SNK a mohli by byť zapracované, resp. spracované jednotne pri jednotlivých heslových slovách aj v SSSJ. Azda by sa v príslušných

⁴ Porov. napr. štúdie venované moravsko-sliezskym terénnym názvom (čes. *polímní jména*) v 1. čísle českého onomastického časopisu *Acta onomastica* z r. 2010.

⁵ Najmä termín *toponymum* (184 výskytov), ostatné sú zriedkavé (*hydronymum* 63 výskytov, *ojkononymum* 36 výskytov, *oronymum* 3, *anojkononymum* 1), nachádzajú sa len v odborných textoch.

heslových statiach mohol zjednotiť a spresniť aj význam termínu *chotárny názov*, ktorý sa v slovenskej onomastike už dlhodobo používa na označenie názvov hospodársky formovaných a využívaných geografických objektov, ako sú napr. lúky, lesy, poľa, pasienky a pod.

LITERATÚRA

BLANÁR, Vincent: K príprave súpisu slovenskej onomastickej terminológie. In: Československý terminologický časopis, 1962, roč. 1, č. 5, s. 278 – 287.

BLANÁR, Vincent: O základnej slovenskej onomastickej terminológii. In: Třetí zasedání Mezinárodní komise pro slovenskou onomastiku při Mezinárodním komitétu slavistů v Domě vědeckých pracovníků ČSAV v Liblicích u Prahy 14. – 17. 9. 1966. Sborník referátů a příspěvků. Red. J. Svoboda – L. Nezbedová. Zvláštní příloha Zpravodaje Místopisné komise ČSAV, 1966, roč. 6. Praha: Místopisná komise ČSAV 1967, s. 158 – 164.

BLANÁR, Vincent: Vlastné meno vo svetle teoretickej onomastiky. Spisy SJS 6/2008. Bratislava: Slovenská jazykovedná spoločnosť pri SAV 2008. 78 s. ISBN 80-967574-9-0.

DOKULIL, Miloš: K diskusi o zásadách našeho pravopisu. In: Slovo a slovesnost, 1960, roč. 21, č. 4, s. 272 – 277.

DOKULIL, Miloš: Status tzv. vlastních názvů. Slovo a slovesnost, 1977, roč. 38, č. 4, s. 311 – 319.

DVONČ, Ladislav: K niektorým základným onomastickým termínom. In: Československý terminologický časopis, 1966, roč. 5, č. 4, s. 215 – 223.

Krátky slovník slovenského jazyka. 4., dopl. a upr. vyd. Red. J. Kačala – M. Pisárčiková – M. Považaj. Bratislava: Veda 2003. 985 s. ISBN 80-224-0750-X.

KRÁLIK, Eubor: Stručný etymologický slovník slovenčiny. Bratislava: Veda 2015. 704 s. ISBN 978-80-224-1493-7.

MAJTÁN, Milan: Základná slovenská toponomastická terminológia. In: 5. zasadnutie Medzinárodnej komisie pre slovenskú onomastiku a 5. slovenská onomastická konferencia (Prešov 3. – 7. 5. 1972). Zborník materiálov. Zborník Pedagogickej fakulty v Prešove Univerzity P. J. Šafárika. Roč. 12. Zv. 3. Slavistika. Zost. M. Blichá – M. Majtán. Bratislava: Slovenské pedagogické nakladateľstvo, 1976, s. 113 – 116.

MAJTÁN, Milan: Anojkonymia (terénne názvy, názvy nesídelných geografických objektov). In: Slowianska onomastika. Tom 2. Red. E. Rzetelska-Feleszko, A. Cieślíkowa, J. Duma. Warszawa – Kraków: Towarzystwo Naukowe Warszawskie 2003, s. 143 – 146.

MAJTÁN, Milan: Pragmatonymá sú vlastné mená. In: Jednotlivé a všeobecné v onomastike. Zborník referátov z 18. slovenskej onomastickej konferencie (Prešov 12. – 14. september 2011). Red. M. Ološtiak. Prešov: Filozofická fakulta Prešovskej univerzity v Prešove 2012. s. 262 – 279. ISBN 780-80-555-0576-3. Dostupné na <http://www.pulib.sk/elpub2/FF/Olostiak3/index.html>. ISBN 978-80-555-0594-7.

Pravidla českého pravopisu. Praha: Nakladatelství Československé akademie věd 1957. 200 s.

Slovenský národný korpus – prim-9.0-public-all. Bratislava: Jazykovedný ústav E. Štúra SAV 2018. Dostupný na <https://korpus.juls.savba.sk>. [cit. 17. 3. 2021].

Slovník slovanské lingvistické terminologie. 1. – 2. Ved. red. A. Jedlička. Praha: Academia 1977 – 1979.

Slovník slovenského jazyka. 1. – 6. Red. Š. Peciar. Bratislava: Vydavateľstvo SAV 1959 – 1968.

Slovník súčasného slovenského jazyka. A – G. Hl. red. K. Buzássyová – A. Jarošová. Bratislava: Veda 2006. 1134 s. ISBN 978-80-224-0932-4.

Slovník súčasného slovenského jazyka. H – L. Ved. red. A. Jarošová – K. Buzássyová. Bratislava: Veda 2011. 1087 s. ISBN 978-80-224-1172-1.

Slovník súčasného slovenského jazyka. M – N. Hl. red. A. Jarošová. Bratislava: Veda 2015. 1103 s. ISBN 978-80-224-1485-2.

SVOBODA, Jan: K slovanské onomastické terminologii: In: Slawische Namenforschung. Red. T. Witkowski. Berlin: Akademie-Verlag 1963, s. 261 – 273.

SVOBODA, Jan a kol.: Základní soustava a terminologie slovanské onomastiky. In: Zpravodaj Místopisné komise ČSAV, 1973, roč. 14, č. 1, 280 s.

SVOBODA, Jan a kol.: Osnoven sistem i terminologija na slovenskata onomastika. Skopje: Makedonska akademija na naukite i umetnostite 1983. 412 s. /Основен систем и терминологија на словенската ономастика. Скопје: Македонска академија на науките и уметностите/ 1983. 412 s.

ŠRÁMEK, Rudolf: Úvod do obecné onomastiky. Brno: Masarykova univerzita 1999. 191 s. + mapové přílohy. ISBN 80-210-2027-X.

ŠRÁMEK, Rudolf: Chrématonomický objekt. In: Chrématonyma z hlediska teorie a praxe. Sborník z 3. celostátního semináře Onomastika a škola (Ústí nad Labem 21. – 22. 6. 1988). Eds. R. Šrámek – L. Kuba. Brno: Onomastická komise ČSAV 1989, s. 13 – 20.

ŠRÁMEK, Rudolf: Tematizace slovanské terminologie. In: Metodologia badań onomastycznych. Ed. M. Biolik. Olsztyn: Ośrodek Badań Naukowych im. Wojciecha Kętrzyńskiego 2003, s. 31 – 42.

ŠRÁMEK, Rudolf: Labyrintem vlastních jmen a nářečí. Studie osobností brněnské lingvistiky. VI. Eds. J. Dvořák – P. Malčík. Brno: Host 2016. 216 s. ISBN 978-80-7577-065-3.

Terminologický slovník. Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky. Dostupný na <http://www.skgeodesy.sk/sk/terminologicky-slovník/>.

VALENTOVÁ, Iveta: Lexika slovenských terénnych názvov. (Konceptia lexikografického spracovania). Bratislava: Slovak Academic Press 2018. 220 s. ISBN 978-80-89607-69-3.